

er helt tilfredse med den fleksibilitet, som vi alle sammen i fællesskab har prøvet at indføre i den nuværende lovgivning. Jeg skal blot spørge, om Dansk Folkeparti er tilfreds med resultatet.

Jeg synes ofte, vi fra enkelte borgere hører om konkrete tilfælde, hvor det ikke fungerer, men vi kan også se det i Ældre Sagens undersøgelse af hjemmeplejen.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Der vil jeg da sige, at vi selvfølgelig ikke er tilfredse med, hvis fleksibiliteten ikke virker. Vi var heller ikke tilfredse med, at der f.eks. ikke kom erstatningshjælp i nogle kommuner. Jeg deltog selv i den konference, »Ældrepakken til eksamen«, og der kom netop de ting frem.

Kl. 19.05

Men det viste sig jo, at grunden til, at man ikke var begyndt at udmønte denne her lovgivning, var, at mange borgere slet ikke havde fået at vide, hvad ældrepakken handlede om. De havde ikke fået at vide, at de havde krav på at få erstatningshjælp. De havde heller ikke fået at vide, at de selv kunne få medbestemmelse over de ydelser, der skulle laves i deres hjem.

Så jeg synes ikke, at man allerede på nuværende tidspunkt kan sige – og det ved jeg at Socialdemokraterne har sagt flere gange – at ældrepakken er en fiasko. Lad den nu få lov at virke, og lad borgerne blive gjort opmærksomme på, at denne her ældrepakke er kommet, og hvad den indeholder.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Tak til ordføreren, og vi går videre i ordfører-rækken. Fru Charlotte Dyremose. Der gør ikke noget, man gør sig klar herinde i salen.

Charlotte Dyremose (KF):

Det er jo svært at være uenig i de gode intentioner i Socialdemokraternes forslag. Det er svært at være uenig i, at man naturligvis skal sætte borgeren i centrum, og at hjemmehjælpen skal være fleksibel.

Det er sådan set heller ikke svært at være uenig i, at borgeren godt må betragtes som en aftalepartner, en der tager aktivt del og er en del af tildelingen af hjælpen.

Det er jo allerede i dag sådan, at kommunerne har en pligt til at tilbyde den nødvendige hjælp til den ældre. Og det er også sådan, at kommunerne har en pligt til at have en dialog med borgeren om borgerens behov og ønsker. Det er så-

dan, at der skal laves en helhedsvurdering, og heldigvis er det jo sådan, at borgeren med det nye, frie valg har mulighed for at vælge den leverandør, borgeren selv ønsker. Man har mulighed for at være den kritiske bruger og ikke bare en passiv modtager af det, som vi nu herindefra har fundet ud af er det rette.

Der er altså blevet indbygget væsentlige valgmuligheder, og samtidig har vi indført, som vi også tidligere har været inde på under det sidste punkt, en væsentlig fleksibilitet i hjemmehjælpen, hvor, som jeg også brugte som eksempel tidligere, man har mulighed for at vælge en anden slags hjælp, når nu svigersønnen har været forbi dagen før og har støvsuget hele lejligheden.

Uanset hvor enig man kan være i de gode intentioner om at forsøge at forebygge f.eks. også ensomhed og slisken nedad, altså at man bliver ældre og derfor svagere, ja, så er det jo desværre ikke altid, at det offentlige kan løse alle problemer.

Som ministeren også sagde det, kan vi jo desværre ikke lovgive mod ensomheden, uanset hvor dejligt det ville være, hvis sådan noget kunne lade sig gøre. Og derfor er staten jo ikke det eneste svar. Som vi også har været inde på tidligere i debatten, må det frivillige også være en aktiv del her. Og der er det jo allerede i dag, sådan at kommunerne selvfølgelig kan og skal være medhjælpelige til at formidle den slags kontakter.

Derfor skal vi passe på, at vi ikke, som vi var inde på tidligere, kommer til at lave for stive regler oppefra for hjemmeplejen, sådan at vi dræber kommunernes mulighed for at tænke i nye baner og løse opgaverne på forskellige måder.

Derfor må jeg overordnet konstatere, at vi fra konservativ side er meget enige i mange af de intentioner, der ligger i forslaget, og mener dybest set, at meget af det er dækket ind af den lovgivning, vi allerede har i dag. Dog mener vi, at der er en lille smule ideologisk slagside ved det, at vi som konservative og som borgerlige ikke mener, at vi herindefra så håndfast skal definere, hvad det gode og rigtige liv er, men at vi gerne netop vil lade det være op til den enkelte ældre, den enkelte borger i dialog med den, der skal visitere til hjemmehjælpen.

Så kort og godt: Vi er enige i mange af intentionerne, som vi netop også selv har været med til at implementere gennem årene, men vi kan ikke støtte dette forslag.